

Това ѣ дѣло то на всѣакого хрістіанина, а найвечь на родители те, кой то са поскѣтители (епіскопи) на кѣща та си: вь прѣздници те да поучаватъ жена та си, деца та си, слѣги те си, слѣшкини те си, и дрѣги те що ѣматъ вь кѣща та си: защѣ то ѣма да дадатъ слѣво заради дѣша та ѣмъ. Ш това нѣка помысли всѣкій Архіерей, и священникъ, кой то ѣматъ стадо, сирѣчь дѣшы словесны пѣдъ рѣка та си да оуправлѣватъ, кѣлкъ ѣматъ дѣлжность вь таквѣа дни: мнѣмъ повѣчь, нѣжели кѣлкъ то ѣматъ оцѣи те вь домоѣ те си.

Не ѣ за дрѣго, дѣто ни ѣ далъ Богъ тѣа заповѣдь, освѣнь да ны ѣзвѣди малкъ Ш мѣрски те попечѣніа, и да обѣрне нашій а оумъ кѣмъ небесны те добринѣ, да премышлѣваме, и да желѣеме онѣа прѣблагополѣчна и послѣдна присносѣшна сѣбѣвѣта, (на коѣ то рѣкохѣме, защѣто ѣ обрѣзованіе и сѣнь настоѣща та недѣла, дѣто прѣзднѣваме) вь коѣ то цѣ торжествѣватъ прѣведните сѣсз ѣгглы те слава та Божіа во вѣки вѣкѣвъ.

Трѣто то завѣщаніе ѣ церкѣвно, коѣ то ни повелѣва, на прѣздници те да хѣдиме вь цѣрква, да слѣшаме лѣтургіа. А какъ трѣбе да хѣдиме вь цѣрква, и какъ да слѣшаме лѣтургіа, рѣкохѣме по погѣре.

Цѣрква та ни предлѣга дрѣго завѣщаніе, пѣстъ. И понѣже вь нѣкои прѣздници ны призыва, да се прѣобѣцаваме со свѣты те таинства, обрѣдѣлѣва ни пѣнапредъ да пѣстиме, и да се прѣдочиѣваме чрѣзъ поканіе то, и ѣсповѣданіе то, да се оудалѣваме Ш злины те, и да прѣвѣмѣ добринѣ: каквѣ то дни те прѣди Рождествѣ Хрѣтово, прѣди свѣты ѣплы, и прѣди оуспѣніе Богорѣдично: а най ѣзраднѣ прѣди свѣтонѣсное Воскресѣніе заповѣдѣва ни да постѣмѣ дни четѣредѣсѣтъ, за да пѣчтѣме и велѣка та седмѣца на страсти те Хрѣтовы, и свѣтла та седмѣца на нѣгово то воскресѣніе. Не мѣжеме дрѣголѣче да пѣчтѣме тѣа двѣ таинства [Ш кой то кисѣ нашѣ то спасѣніе] тѣкмъ сѣ обчиѣніе то на наша та дѣша и тѣло.

За да сококрѣсѣнеме сѣ нѣго на Пѣсха, и да прѣѣмѣме благодѣтьта на новѣй а мѣ живѣтъ, и на слава та, дѣто прѣа Ш Оцѣа своѣго по человекѣствѣ, трѣбе пѣрво да се сопрачастѣме вь страсти те мѣ, да понесѣме нѣговѣй а крѣстъ, сирѣчь да рѣспѣнеме страсти те си, да смирѣме безчѣинны те пожелѣніа, да оумертѣвимѣ грѣховѣ те си: но тѣа равѣты вѣватъ сѣ трѣдъ, и поканіе. Поканіе то, дѣто ни го даѣа цѣрква та, пѣстъ о ѣ, и всѣако дрѣго дозѣтворѣтелно дѣло, катѣ вѣдѣніа, молѣткы, да четѣмѣ Божѣственны те писанѣа, да хѣдиме вь цѣрква, да слѣшаме прѣвило, и подѣчѣніа, да пѣснослѣвимѣ, и да хѣвалиме частъ Бѣга: да поскѣѣваме вѣлны, да помѣгамѣ, да милѣваме сиромѣси те сѣ тѣлесна и дѣхѣвна пѣмѣощь, и сѣ дрѣги Богохѣдны дѣла.

Кой то са возмѣжни да прѣватъ грѣхѣве, дѣлжни са, и да се кѣлтъ. Деца та кога дѣстѣгнатъ оу вѣзрасть, и вь разсѣждѣніе мѣжатъ да согрѣшаватъ, и катѣ согрѣшаватъ, дѣлжни са и да се кѣлтъ. Согрѣшѣніе то не обчиѣвѣсѣ дрѣголѣче,